

Lucie Štošková

MEZI DVĚMA OHNI

KVADRIGA ~ KNIHA PRVNÍ

Lucie Stošková
Kvadriga: Mezi dvěma ohni

Lucie Stošková

Kvadriga: Mezi dvěma ohni

© Lucie Stošková, 2020

© Backstage Books, 2020

ISBN 978-80-88049-89-0

Lucie Štávková

MEZI DVĚMA OHNI

KVADRIGA ~ KNIHA PRVNÍ

Backstage Books

2020

*Děkuji svým rodičům, kteří mi umožnili splnit si životní sen,
a především své mamince Lence Stoškové, bez níž by kniha nikdy
nevznikla. Můj dík patří také kamarádce Lucii Mičkové za
dlouhotrvající zpětnou vazbu a neutuchající podporu.*

Co je to vůbec za svět, ten, o němž vyprávět začínáme?
Svět plný kouzel, divů, magie.
Budeme věřit či přizemností lidskou unášet se necháme?

Nuže, věz ty, kdo oči své ponoříš do těchto řádků,
že tam, co naše běžné město k nalezení jest,
skvějí se v slunci sídla těch, jež kouzlit znají od počátků.
Leč stejně jako my i oni v osudech svých
stojí na křižovatkách životních cest.

Že nejsou vidět? Proč by taky?
Pohádek o nich byly napsány mraky.
Uvěřils?
Ne?

Tak čti, ať pochopíš, že kolem nás je tajný svět,
o němž ti nyní toužím vyprávět.

„Jsou jako dva dravé ohně. Ohně, které se musí strávit navzájem, aby uhasly.“
Tiberius Maximus Vinstel, velmistr angirský

ODKAZ ČASŮ MINULÝCH

Věděl, že je to zbytečné. Neměli šanci dostat se dál. Každá kletba, kterou vyslali, se vrátila zpět. Když couvl, o něco zakopl a zřítíl se na nějaké tělo. Okamžitě se schoullil za suť ožehklých mramorových kamenů a zadíval do tváře ležícího. Byl to Dawley. Mrtvý. Oči vytřeštěné, svaly v obličejí stažené do děsivé grimasy, rozšklebená ústa, z nichž ještě stále vytékal pramínek krve. Ano, tak vypadala smrt. Bylo mu to ale fuk. Už si na ten pohled zvykl, už dávno. Klidně tady teď mohl ležet on, no a co? Morsvirové ustupovali a docela rychle. Mrtvých přibývalo.

Prásk!

Těsně nad jeho zátylek se zavrtalo do několika roztráštěných balvanů smrtící kouzlo.

Sakra, kdo to poslal a odkud?

Zaměřil směr a za jedním z mála stromů, který ještě stál a nehořel, zaznamenal pohyb. Namířil hůlku a vyštěkl smrtící kletbu. V okolním hukotu nebylo slyšet, zda nepřítel zakřičel nebo ne, ale padající postava ho přesvědčila, že se trefil. Stejně to pořád nechápal.

Vévoda přece tvrdil, že se tyto prapodivné bytosti nemohou bránit, že nesmí zabíjet. Tak proč se kolem válí minimálně dvacet těl mrtvých Morsvirů?

Jeho chřípí natáhlo prach smíšený s pachem krve a potu. Krvácel taky, vlastně si ani neuvědomoval, kdy ho někdo zasáhl, necítil bolest. Vysoká hladina adrenalinu v jeho těle poctivě plnila svůj úkol. Rána ale nebyla hluboká, přesto se táhla se od poloviny paže až k lokti. Teď, když měl chvilku času, omotal ji cípem pláště. Zdálo se mu, že už dlouho neviděl žádný záblesk, a tak opatrně vystrčil hlavu.

Prásk!

Od šutru se odrazilo další zajiskření a zarylo se do stěny o kus dál. Lekl se a sprostě zaklel.

Copak oni nevidí, že se stahujeme?

„Claudie, vypadni odtamtud, máš je i za sebou!“

Bezpečně poznal ten hlas. Byl to Lucretius. Bojoval zpoza zdi, do níž se před okamžikem zavrtala ona smrtící kletba. Jemu zvířecí inkognito ještě drželo. Z kápě trčela tlama jaguára cenícího zuby. Claudius už ale o svůj vlčí obličejový převlek dávno přišel. Stalo se to přesně ve chvíli, kdy mu jeden ten zatracený parchant rozřízl loket. Lucretius měl pravdu, byli všude.

Odkud se jich tolik vyrojilo? A to jejich zatracené bílé světlo! Oslepuje oči a znemožňuje přesné rány.

Švihl hůlkou doleva, ozval se hrdelní výkřik.

Aha! Tak ten musel být blíž než ten druhý za stromem!

„Dělej, zdrhej, budu tě krýt,“ řval na něj Lucretius z plných plic.

Zdálo se, že se levá strana uvolnila, proto hned vyskočil, třemi dlouhými skoky zdolal vzdálenost mezi ním a troskami jakési mramorové kašny. Otočil se, kývl na Lucretia. Ten se bleskurychle vyřítit za ním a Claudius měl co dělat, aby ho dvěma kletbami ochránil od jisté smrti.

„Musíme se dostat k lesu, tam už nebudou!“ ječel Lucretius.

„Přes planinu neprojdeme, budeme tam na ráně,“ namítl Claudius.

„Použijeme vírový transfer,“ přikázal druhý muž.

Houby transfer!

Claudius už věděl, že tady nefunguje, zkoušel to.

Ale jemu, panu vikomtu vševědoucímu, to přece vykládat nebudu! Ať si na to přijde sám!

Lucretius ho popadl za zraněný loket, až Claudius sykl bolestí. Skutečně, nic se nedělo.

„Do háje, nejde to, proč?“

„Takže plán B?“ ušklíbl se Claudius. Docela blízko se s ohlušujícím rachotem zřítila nějaká zeď.

Hm, který Morsvir byl asi tak šikovný?

Vyvalila se oblaka prachu a vše se na okamžik zahalilo do neproniknutelné šedivé mlhy. Věděli, že to je jejich šance. Jako dva gazeli samci, prchající před predátorem, se řítili přes úzkou planinu, jež oddělovala poslední domy od prvních stromů bizarního pralesa. Když byli stromům už téměř na dosah, něco nad nimi náhle zakrylo slunce. Claudius automaticky šlehl hůlkou směrem vzhůru. Ozvalo se bolestivé zaryčení, skoro jako by zranil koně.

A skutečně! Mezi úplně první stromy ihned zahučelo obrovské tělo grošovaného pegasa. Tak tak, že nezažilo blízké setkání s některým z mohutných kmenů. Vlastně by to bylo jedno, přes jeho pravý bok zela hluboká rozšklebená rána, z níž se proudem valila krev. Byl prakticky mrtvý, i když ještě dýchal.

„*De vita decede*,“ štěkl po něm Lucretius a udělal mu tak ránu z milosti.

Zajímalo ho ale něco jiného. Mezi obrovskými roztaženými křídly se zamotané do cípů oděvu něco hýbalo. Oba okamžitě nadzvedli perutě a vytáhli nad koně divoce se zmlátící holku. Nemohlo jí být víc než jedenáct, dvanáct. Ječela, jako by ji na nože brali.

Claudius s ní prudce smýkl na zem, setrvačností urazila ještě tak dva metry a pak se zastavila o spleť kořenů jednoho z vyvrácených kmenů. Byla trochu potlučená, ze rtů jí tekla krev, ale jinak se nezdála být zraněna. Už neječela, jen těžce oddychovala a probodávala je nenávistnými pohledy. Byla hezká, modrooká, se světlou pletí. Její velmi dlouhé spirálovitě stočené vlasy měly barvu dozrálého ječmene.

„Co s ní?“ zavrčel Claudius.

„Nevím, máš chuť na malou?“ odfrkl si Lucretius.

Claudius si jen zhnuseně odplivl.

„Vezmeme ji s sebou, třeba se bude vévodovi hodit,“ rozhodl druhý muž.

Jaguáří Morsvir, který už ale zrušil své zneviditelnění, ji chytl za zápěstí. Odpor nečekal a bolest už teprve ne. Kousla ho do dlaně tak silně, že se otisky po jejích zubech zalily trochou jeho krve.

„Ty malá mrcho!“ zařval na ni Lucretius a vrazil jí takovou facku, až Claudius musel zauvažovat nad tím, jestli jí vůbec zbyly nějaké přední zuby.

Náhle se mu zdálo, že všude kolem je podezřele moc světla. K jeho pokřivenému nosu doplachtila opojná vůně odněkud zezadu. Chtěl se rychle otočit, ale ten přihlouplý nápad ho přešel v okamžiku, když na svém hrdle, velmi blízko krční tepny, ucítil chladné ostří a na levém trapézovém svalu silný stisk něčí ruky.

„Ať ji hned pustí,“ zavrčel mu do ucha tichý ženský hlas.

Claudius natočil hlavu, aby se podíval na bojovnici. Zajímavý pocit, ženská ho ještě nikdy na životě neohrožovala. Ze svého úhlu mohl zahlédnout jen čepel dlouhé dýky zarývající se mu do krku, dále bělostnou dlaň, která svírala vykládanou rukojeť, a kus lesknoucího se stříbrného oděvu, v němž byla postřehnutelná část paže zahalena.

„Slyšel jste mě?“ zavyla zuřivě a přitiskla dýku k jeho hrdlu silněji.

„Lucu, mám pro tebe vzkaz. Máš ji prý hned pustit!“ zavolal na svého druha.

„Proč jako?“ houkl Lucretius jeho směrem. Zaostřil na něj až pak.

„Když to neuděláš, budu mít asi trochu potíže.“

„Bude mi velkým potěšením proříznout vašemu příteli hrdlo,“ ozval se silný ženský hlas zpoza Claudiových zad.

Lucretius ztuhl, ještě stále svíral děvče v levačce, jak se ji před okamžikem pokusil zvednout. Chvilí civěl na Claudia i na jeho neočekávanou společnici, pak ale dívku pustil.

„Mely, sem za mě!“ zavelela ta starší. Dívka vyskočila a bleskurychle se skryla za svou zachránkyni.

„A vy, okamžitě odhodte svou hůlku! Hned! Jestli nechcete vidět, jak mu uříznu hlavu!“

Ten příkaz patřil Lucretiovi. Neochotně s ní švihl někam do boku.

„Vezmi si Niobu, stojí na okraji lesa,“ vyzvala mladší dívku.

„Neumím ovládat tvého pegase,“ namítlo děvče.

Starší z nich se však nenechala přerušit: „Zavolej hlídky, těch morsvirských zrůd je ještě plný les!“

„Nenechám tě tady samotnou!“ protestovalo děvče.

„Jdi! Pánové budou jistě rozumní,“ zazněl strohý rozkaz.

„A teď vaši hůlku, pane,“ zašeptal Claudiovi svůdný hlas do ucha. Claudius sebou nepokojně trhl, ale v tu chvíli se mu dýka zařízla hloub do kůže a způsobila mu menší ránu. Tělem mu projela zvláštní vlna nepopsatelného horkého mrazení. Před očima se mu náhle na okamžik zatmělo. Když se jeho zrak opět rozjasnil, měl pocit, že vše vnímá rozmazaně. Cítil, že se chvěje a nechápal proč.

Pomalou vytáhl z pláště svůj kouzelný kus dřeva, vyrobený z jilmu se středně velkým hnědým topazem uvnitř.

„Zahodte ji za sebe, co nejdál,“ udělila mu další pokyn.

Otálel.

„Buďte rozumný, nebyl byste první, koho bych dnes zabila,“ přesvědčovala ho tónem, jako by chtěla, aby si na sendvič zvolil místo majonézy kečup. Nakonec tedy poslechl. Když se ozvalo zapraskání, jak hůlka zapadla bůhvíkam, stisk její ruky povolil.

„Jděte, pane, ale velmi pomalu,“ vyzvala ho.

Několika kroky došel k Lucretiovi, pomalu se však pootočil o pouhých devadesát stupňů. Dlouhé hnědé lehce vlnité vlasy mu závanem větru padly do obličejce. Mezi jednotlivými prameny úkosem pohlédl na ženskou postavu. Zahalovala ji zářící mlha, rysy obličejce se rozeznat nedaly. Přesto bylo jasné, že jde o mladou štíhlou ženu nebo dívku. V napřažené ruce se jí stále ještě leskla dýka, kterou před chvílí tiskla k jeho krku. Byla na ní trocha jeho vlastní krve.

„Takže, šlo mi jen o to děvče,“ promluvila znovu, „nyní navrhuji, abychom se v klidu rozešli.“

„Myslíš, že by se tou dýkou ubránila?“ zašeptal Lucretius.

„Těžko říct, připadala mi docela obratná,“ odvětil stejně tiše Claudius, který si právě prsty stíral kapičky vlastní krve z hrdla, „ale za pokus by to určitě stálo.“ Jeho jednadvacetiletá divoká krev vzkypěla zlostí. Aby ho o hůlku připravila žena, a ještě tak potupným způsobem, to si vážně nechtěl nechat líbit!

Oba muži však nedostali příležitost zjistit, co dotyčná s dýkou dovede nebo nedovede, jelikož se náhle ozval hluk a z pravé strany se mezi ně přivalil další Morsvir. Sotva zahlédl bílé světlo okolo bojovnice, mrštil po něm smrtící kletbu.

Žena zasténala bolestí, pustila zbraň a sesunula se k zemi. Bílé světlo okamžitě pohaslo a na zemi bylo vidět pouze nehybné tělo oděné do stříbrného šatu. Obličej a vlasy jí zakrýval dlouhý stříbrný závoj. Lucretius s Claudiem k ní okamžitě přiskočili. Chvilí nad ní stáli, a když se nehýbala, odhodil Lucretius z jejího obličejce šátek. Byla to ještě dívka, tak asi okolo šestnácti, možná sedmnácti. A byla krásná, doopravdy krásná!

„Tak s touhle by se daly dělat úplně jiné věci, co myslíš, Claudie?“ uchechtl se Lucretius a mlsně si přešel jazykem horní ret.

Claudius na ni civěl, skoro ani nedýchal. Měl pocit, že už tu spanilou tvář někdy viděl. Najednou se jí nepotřeboval pomstít. Věděl, že pokud je jen zraněná, vezmou ji s sebou a pak by nechtěl být v její kůži. Roztrhali by ji, kousanci a škrábací zhyzdili ten krásný obličej, svými pařáty podrásali jemnou bílou kůži, svým zvrhlým chtičem zneuctili to, co se zdálo být svaté.

Ale, sám nevěděl proč, on zrovna tohle teď nechtěl. Myšlenka, že by si z této zářící bytosti udělali pouhou děvku, se mu náhle vzpříčila v mozku. Sehnul se k ní a vlastně tak trochu doufal, že je mrtvá. Položil dva prsty na krkavici, kde ke své lítosti nahmatal tep. Když ucítila dotek, zatřásla se její víčka a ona pootevřela oči.

„Lež a nehýbej se. Tvař se, že jsi mrtvá. Odvedu je pryč,“ zašeptaly mužské rty jen kousek nad její tváří.

„Claudie?“ hlesla tichounce.

Trhl sebou.

Zná mě?

Ona však semkla víčka a zadržela dech. Přehodil cíp závoje přes její obličej a narovnal se.

„Zbytečná námaha, Lucu. Leda bys trpěl nekrofilii, má to za sebou,“ prohodil ledabyly a skoro otráveně.

„Jsi si jistý? Nezdálo se mi, že to byl přímý zásah,“ zapochyboval Lucretius a udělal krok směrem k ležící dívce.

Claudius se prudce vztýčil a zastoupil mu cestu.

„Myslíš si, že kecám nebo co?“ zavrčel na něj. Vypadal přitom tak vztekle, že Lucretius raději ustoupil o dva kroky dozadu.

„No jo. Tak se hned neuráží! Sakra, Qwelldrix!“ otočil se našťvaně na jejich zachránce, „to musíš mít vždycy tak přesnou mušku?“

„Měli bychom zmizet, ta malá už beztak vzbouřila celý Angir,“ navrhl Claudius. Qwelldrix sice netušil, o čem hnědovlasý mladík zrovna hovoří, ale přemíra bílého světla, která se rychle blížila k nim, jej utvrdila v přesvědčení, že je to dobrý nápad. Věděli, že v lese už vírový transfer funguje, a tak hned potom, co Claudius s Lucretiem vyhrabali z chrástí své hůlky, vzali všichni tři urychleně do zaječích.

Po neúspěšném napadení posvátného města Angiru v srpnu roku 2001 hrůzovládce, vévoda z Erferuviollsu, pán ohně, velmi zuřil. Jeho skoro osmi stovkám morsvirských bojovníků se totiž nepodařilo přivést mu onen „nejvzácnější angirský diamant“, pro nějž je tenkrát poslal. Claudius se nikdy nedozvěděl, co za vzácný poklad to vlastně bylo. Nějak se mu nechtělo věřit, že by je vévoda vystavil zbytečně tak obrovskému riziku, aby přinesli nějaký kus vykrystalizovaného šutru, třebaš bůhvíjak vzácného.

Claudius tehdejší přítel Lucretius Sullivan se ještě téhož roku oženil. Spojil svůj život s nádhernou a velmi vznešenou Olympií Daltonovou, která mu záhy porodila dceru Terentinu a později syna Romula. Z Lucretia se stal šlechtic v nejhorsím smyslu tohoto slova. Při řízení a správě rodinného impéria hrál ale až druhé housle, jelikož jeho otec vikomt Pompeius Sullivan se stále těšil skvělému zdraví, a tak Lucretius, zřejmě z přemíry nudy, stále vymýšlel nejrůznější dekadentní zábavy, jež se ne vždy daly nazvat ušlechtilými a už vůbec ne mravnými.

I Claudius Drake vlezl tenkrát do chomoutu. Udělal to rád, protože ta, která ho, jak se říká, dotáhla k oltáři, byla skutečnou láskou jeho života. Něžná, pokorná drobná černovláska, s očima zářícíma jako dva vzácné safíry. Jeho milovaná Iona. Žili v neporovnatelně skromnějších poměrech než vikomt Lucretius Sullivan. Zařídili si ale pěkný velký byt ve Wolfstownu, přímo na hlavním náměstí s názvem Ozvěnové, jehož nepřehlédnutelnou kuriozitou byla střelená kašna na dvou pštrosích nohách. Pštrosi dokáží běhat rychlostí až sedmdesát kilometrů v hodině a nutno podotknout, že tato kašna dělala svým končetinám jen a jen čest. Vzhledem k jejímu panickému strachu z čehokoliv živého se jí začalo říkat prostě a jednoduše Prchající.

Claudius a Iona se seznámili v obchodě skřítka Šintina Bikariho, kde Iona pracovala jako prodavačka. Byla o rok mladší než její budoucí manžel a Claudius její existenci

zaznamenal už v posledním roce na střední škole. Pár měsíců nato se ale s lyceem rozloučil a jako hrdý student prvního ročníku Univerzity Medey kolchidské ve Wolfstownu ztratil se středoškolským lyceem v podhradí kontakt. Jaké ale bylo Drakeovo překvapení, když jednoho uplakaného květnového dne o rok a půl později zahlédl známý hezký obličej v Bikariho obchůdku. Od té doby se stal Claudius velmi pravidelným zákazníkem v krámku s magickými předměty a časté drobné nákupy později tak trochu určily budoucí směr jeho kouzelnické kariéry.

Jak rád se vždy opájel krásou živých drahokamů v jejich očích. Vstupovala do jeho života pomalu, odešla z něj tak rychle, jako by jen luskl prsty. Pořád se mu v noci vracely vzpomínky na poslední hádku z října roku 2003, na její slzy a výčitky. Nikdy si nedokázal odpustit, že tu noc práskl dveřmi a vrátil se až druhého dne dopoledne. Přesýpací hodiny na krbu v obývacím pokoji se už dávno dosypaly, nikdo je nepřetočil. Nikde se nic nehýbalo.

Ani ona ne. Ležela na pohovce. Spala. Přistoupil k ní, ještě zpitý, páchnoucí po kouři, hospodě a té laciné děvce. Bylo mu to líto, všechno. Věděl, že s tím problémem bude muset něco udělat a dneska jí to chtěl slíbit. Hladil její vlasy, mluvil na ni.

Jenže už nebylo na koho hovořit. Sedačka měla divnou barvu. Zčernalou. A ona se neprobouzela. Už nikdy se neprobudila. Ani když ji prudce otočil a sevřel v náručí. Ani když líbal její pořezaná zápěstí, ani když ji tiskl k hrudi, ani když řval pološílený nezměrnou bolestí, ani když se bez smyslů zhroutil vedle ní.

Kam a jak jít dál? Jak vydržet a doufat, že čas rány, když ne zahojí, tak alespoň zmírní? Těžko! Mnohokrát zatoužil odejít za ní. Bylo by to tak jednoduché, přišla by úleva a jeho rozdrásanou duši by naplnil mír.

Jenže Claudius byl vším možným, jen ne zbabělcem. A tak si sám pro sebe zvolil životní cestu plnou sebemrskácké trýzně. Snad naivně doufal, že mu nakonec bůh odpustí jeho strašlivou vinu. Bůh i ona, až se jednou sejdou tam, kde stále svítí slunce.

Od Ioniny smrti uběhly už více než dva měsíce. Bylo 28. prosince 2003 a čerstvě čtyřia dvacetiletý Claudius Drake se právě snažil vyrovnat se dvěma nepřijemnými fyzickými pocity najednou. Ostré ranní slunce pronikající vysokým oknem se opíralo přímo do jeho obličej a pálilo ho jak feferonka v krku.

Nesnáším tu debilní žhnoucí plazmatickou hvězdu, která neustále otravuje, kamkoliv se člověk jenom vrtne!

Na druhou stranu ho do otláčeného pravého kolena studila mramorová dlažba rozlehlé prostory přijímacího sálu ve vévodově kmenové sopečné pevnosti Domflamu. Přemýšlel, že by kolena vyměnil a obětoval tak svou druhou česku, jenže to by znamenalo se na okamžik vztyčit, což by momentálně raději neriskoval. V přítomnosti Jeho Milosti se prostě klečí, dokud on sám nedá pokyn ke změně. A to se prozatím nestalo.

Claudius zavrtával své oči do spár mezi dlaždicemi. Nechápal, proč je vévoda mučí tak dlouho. Na rozdíl od většiny ostatních Morsvirů nebyl nervózní ani zvědavý a moc dobře věděl, proč jsou dnes tady. Za týden prolétne kolem Země pravidelný lednový meteorický roj s názvem Kvadrantidy, jehož chce vévoda využít k něčemu velmi nehezkému.

„Vstaňte ti, kteří jste se před dvěma a půl roky účastnili napadení Angiru,“ rozezněl se přijímacím sálem vévodův zvučný tenor. Několik Morsvirů včetně Drakea se začalo pomalu sbírat do vztyčené polohy. Šlo jim to ztuhla, nejen Drake bojoval s bolestivě otláčeným kolenem.

„Takže, pánové, svolal jsem vás sem dnes proto, abych vám připomněl váš tehdejší neúspěch. Ale žádné obavy, nechci se zabírat tím, co už bylo. Mám pro vás dokonce dobrou zprávu. Za necelý týden můžete své chyby napravit. Nadešel totiž správný čas dát si repete.“

Claudius si hořce pomyslel:

Idiot! Před dvěma a půl roky jsme neměli proti angirskému ochrannému kouzlu žádnou šanci. Poslals nás tam jako stádo na porážku! Že jsme neuspěli, nebyla naše, nýbrž TVOJE chyba. „Zařvalo“ tam tenkrát hodně dobrých morsvirských vojáků.

„Ostatní vstaňte!“ rozkázal vévoda a uvelebil se mezi kamennými tlapami stylizovaného lva, který mu sloužil jako trůn.

Už letný pohled na něj musel vyvolat údiv i u zcela nezúčastněného člověka. Svým vzhledem nápadně připomínal antického boha. Snad až na ty dlouhé ohnivě rudé vlasy sem tam protkané černými prameny. Těmi se spíš podobal divokému nezkroutnému hřebci.

Posedlý vlastní dokonalostí a až hysterickou touhou po neomezené moci se zapsal nemsazatelným krvavým písmem do kroniky osudu celého magického světa. Impérium, jež postupně a velmi systematicky budoval, se stalo noční můrou všech, kteří si ve svých srdcích uchovali alespoň nejelementárnější víru v základní principy dobra a spravedlnosti.

Přestože vládl nepředstavitelnou magickou silou a ovládal kouzla, o nichž se obyčejným smrtelníkům mohlo jen zdát, sám by to nikdy nedokázal. K „odstraňování překážek“ mu sloužila jeho dokonale organizovaná armáda fanatických vrahů a zabijáků s názvem Morsvirové. A právě špička jeho armády se nyní pomalu zvedala do vzpřímené polohy.

„Budu k vám upřímný. Očekávám tentokrát, že se předvedete jako skutečná bojová elita. Vaše jednotky musí pracovat jako dobře promazané stroje. Vaše taktické schopnosti se stanou angirskou zkárou. A abych si byl jistý, že nedojde ani k sebemenšímu pochybení, zúčastním se této bitvy osobně. Druhého ledna se zde před branami Domflamu shromáždíte i se svými bojovníky. Na ochranu tady zůstanou Gaius, Cadmus a Triabilus se svými jednotkami, ovšem nepředpokládám, že byste se zde moc předřeli. Ostatní vyrazí v čele se mnou přesně ve dvě hodiny v noci 3. ledna směrem na jih k branám ‚posvátného‘ města Angiru! Povolejte své kapitány, ať připraví muže k boji. Nyní vás Procrestus seznámí s plánem bitvy a s vašimi konkrétními pozicemi. Nějaké dotazy?“

„Vaše Milosti, prosím za odpuštění, ale před lety jsme v Angiru narazili na nějaká nepřekonatelná ochranná kouzla, se kterými jsme si nedokázali poradit, takže...“ ozval se jeden z hlavních velitelů Iustus Qwelldrix.

„Ano, vím,“ přerušil ho vévoda, „o ta se postarám já osobně tady společně s Claudiem! Bez obav, nyní budete mít vstup do Angiru zcela volný.“

Sálem se ozvalo obdivné zahučení. Ochranná kouzla Angiru byl skutečný pojem, o jehož pravdivosti se nikdo v magickém světě neodvažoval vůbec pochybovat. Vévoda se zvedl a zamířil do své pracovny za sálem.

„Claudie, pojď se mnou,“ zavolal přes rameno směrem k hnědovlasému kouzelníkovi.

Drake si to přirážoval až těsně k němu a společně pak zmizeli za těžkými jasanovými dveřmi.

„Jak se ti daří, příteli? Na poslední poradě v listopadu jsi nebyl, měl jsem o tebe trochu obavy,“ otočil se na něj vévoda.

„Už dobře, Milosti. Potřeboval jsem jenom trochu času strávit onu smutnou rodinnou událost. Ale je to za mnou!“

Claudius věděl, že mu Jeho Milost věří. Vévodovo kruté srdce svému majiteli nikdy nevyšvětilo, co znamená někoho milovat, žít a dýchat jen pro něj. Láska byla pro vévodu pojmem zcela neznámým, cizím a ze své povýšenecké majestátnosti jím jen a pouze nadřazeně opovrhoval.

„To jsem rád. Věřím, že se brzy postaráš, aby tvá postel byla opět příjemně zahřátá, až se budeš vracet domů.“

„O tom nepochybujte, Milosti,“ zazubil se sebevědomě Claudius. „Už mám někoho ve svém zorném úhlu,“ lhal s tajemným úsměvem. Byla to jeho první dokonalá přetvářka z řady dalších, které se staly tak typickými pro jeho následující život.

„Připraven na náš boj?“ otázal se ho s přívětivým úsměvem vévoda z Erferuviollsu, vládce živlu ohně.

„Samozřejmě, pane. Nemůžu se dočkat. Docela se těším, jak se prokáže, že jsem měl s angirským štítem, oslabeným Kvadrantidami, a s druhým Serbetským kamenem pravdu.“

„Jsi sebevědomý, Claudie. Toho si vážím. Ale pamatuj si, kontroluj své ego. Aby ti jednou nepřerostlo přes hlavu!“

Drake se mlčky uklonil. Kam asi v tomto okamžiku ubíhaly jeho myšlenky?

Když Claudius o pár hodin později sáhl po klice a prudce rozrazil dveře, ozvalo se nepřijemné zacinkání. Měl dojem, že mu zvonec, zavěšený u stropu tak, aby do něj otevírající se dveře vždycky narazily, spadne každou chvíli na hlavu. Podobný pocit nabyl už předtím při pohledu na nápis *Poštolkárna*, který byl vypálen do kusu dřeva ve tvaru ozdobného pergamenu a zcela nestabilně se houpal nad vchodem do budovy.

„Přejete si, pane?“ uculila se na něj malá buclatá rusovláska za přepážkou.

Ptáci řvali, jako kdyby je právě někdo kuchal zaživa. Claudius nechápal, jak někdo může dobrovolně přijmout práci v tak nelidském kraválu. Holt, strašák nezaměstnanosti dorazil i do řad členů magického světa!

„Poštolku!“ podal jí Drake na její „inteligentní“ otázku obdobně „inteligentní“ odpověď.

„A kam to bude?“ zašvitořila a hodila hrst zrní do nejbližší klece.

„Do Angiru!“ zazněla stručná odpověď.

„A tak, do Angiru! Musím se podívat, jestli se užto Berenika vrátila. Víte, mám jen jednu, co zná ten směr. Moc lidí do Angiru nepíše,“ poslední slova zamumlala jen jakoby pro sebe. Na okamžik zmizela za prachem ztěžklým závěsem nehezke hořčicové barvy. Když se opět vynořila, tvářila se jaksi slavnostně. Bylo jasné, že její „jedináček“ už sedí ve své kleci.

„No jo. Je zpátky.“

Claudius jí podal stočený svitek. Poštolkářka ho položila na levou misku vah, na pravou znalecky naházela malá závažíčka, a když se misky vyrovnaly, vykvikla: „Takže to máme za dva argenty a sedm cupruntů. To víte, je to daleko!“

Mince dopadly na přepážku a jejich cinkot na okamžik umlčel nejbližší dravce.

„Chcete si to poslat sám nebo mám já?“ zazubila se na něj baculka.

„Přineste mi ji!“ zavrčel.

Chvíli stál s polovypelichanou poštolkou na ruce ve vypouštírně. Byl to vlastně jakýsi balkón, na který se vstupovalo mírně nakloněnou rampou přímo od přepážky, přičemž bylo potřeba zdolat pouze lítací dveře.